

10 Veteraan

Marcel Schrijnemaekers over claim Libanon-veteranen

11 Knipschild

Even terug in Maastricht en nog even fel over sloppy science

7 The new rector

Who should be the successor of Luc Soete? "Actually, it's about time that the position went to a woman, in the men's club that is the Executive Board."

observant|22

www.observantonline.nl

Onafhankelijk weekblad van de Universiteit Maastricht | Redactieadres: Postbus 616 6200 MD Maastricht | Jaargang 36 | 18 februari 2016

The new university sports hall is finished so far. See photo impression page 8-9 Photo: Loraine Bodewes

nl Actie: "Geen gat in stadsmuur"

Niet iedereen is enthousiast over de plannen van universiteit, provincie en gemeente met het terrein van de Tapijnkazerne. Een internet-petitie van de Liberale Partij Maastricht om in ieder geval te verhinderen dat er een doorgang wordt gemaakt in de historische stadsmuur, was bij het ter perse gaan van Observant al door zo'n drieduizend mensen ondertekend.

De LPM, een eenvrouwsfractie (Kitty Nuyts) in de gemeenteraad, roept het college van burgemeester en wethouders op om in ieder geval de muur bij de Jeker te sparen. Dit onder het motto 'Stop afbraak historisch erfgoed Maastricht: geen gat door stadsmuur'.

Het gaat om een door het bureau LIAG samen met landschapsarchitecten voorgestelde doorgang vlakbij het sluisje in de Jeker. Daar is een voetgangersbrug getekend om de doorloop van en naar het SBE-gebouw aan de Tongersestraat

te vergemakkelijken. De doorgang in de muur moet uitkomen in de Heksenhoek. Al tijdens de presentatie van de plannen werd duidelijk dat hierover het laatste woord nog niet is gesproken. Nuyts heeft nu met haar LPM de kwestie ook politiek op de agenda gezet. "Eeuwenlang heeft deze muur Maastricht tegen vijandelijke aanvallen verdedigd", schrijft ze, "aantasting van de stadsmuur is ondenkbaar en onbespreekbaar". Nuyts lijkt het plan te beschouwen als een weloverwogen campagne van het stadsbestuur om het historische karakter van Maastricht om zeep te helpen: "De vlam van Minckelers werd al gedoofd", schrijft ze naar aanleiding van het sluiten van de gaskraan in het beeld van de Maastrichtse uitvinder van de gasverlichting, Jan Pieter Minckelers, op de Markt. Ook de beoogde tramverbinding met Hasselt plaatst ze in dit kader.

Wammes Bos

Kamer stemt in met onderwijswet

De Tweede Kamer stemt in met de Wet versterking bestuurskracht, waarmee onderwijsminister Jet Bussemaker faillissementen, wanbeheer en andere drama's in het onderwijs wil voorkomen.

In eerste instantie waren veel fracties niet enthousiast over de nieuwe wet. Maar nadat de Tweede Kamer vorige week een aantal wijzigingen aanbracht, haalde die deze week toch een meerderheid. Alleen SGP, PVV en de fractie Bontes-Van Klaveren stemden tegen.

Dankzij de nieuwe wet krijgen opleidingscom-

missies en medezeggenschapsraden meer macht, hoeven studentbestuurders straks geen collegegeld te betalen en wordt het moeilijker om tentamencijfers te laten vervallen.

Studentenorganisaties ISO en LSVb lieten vorige week al weten dat ze blij zijn met de huidige wet. "Na de studentenprotesten van vorig jaar is dit echt een stap vooruit", liet LSVB-voorzitter Stefan Wirken vorige week al weten. Linde de Nie van het ISO sprak van "een historische stap naar een versterkte positie van studenten".

HOP

eng International Students Club: not in 2017, but in 2019

The International Students Club will move into the Timmerfabriek in 2019, not in 2017 as originally planned. Renovation issues are the main cause of the delay, but it also appears that the International Student Network, the main operator of the club, is not yet ripe for the mammoth task that awaits it.

It has been twelve months since Maastricht University and the city council signed a letter of intent to establish an International Students Club in the Timmerfabriek in 2017. After years of discussion, the location had finally been narrowed down to the Sphinx quarter, the cultural hotspot of Maastricht. But according to a memo from the Executive Board presented to the University Council, the grand opening is at least three years away. To make way for the club, the Muziekgieterij needs to relocate to the other side of the building and expand on the corner of the Boschstraat, an operation that is not yet underway. What is more, a contract between the university and the city council concerning financial and legal matters should have been signed in December, but talks broke down over responsibility in the event of bankruptcy of the club (a charitable foundation). "The council wanted UM to bear the full risk of bankruptcy. UM wasn't prepared to do that - the council has to share the risk", explains Maurice Evers, head of Student and Staff Housing at UM and leader of the programme Student en Stad. "The matter has since been resolved." The new deadline for the contract is April.

The council rents the space in the Timmerfabriek directly to the International Student Network (ISN), the Maastricht branch of the ESN, the largest student organisation in Europe. Although the ESN is mainly dedicated to serving exchange students, the local branch is charged with catering to all international students. According to Evers, the ISN received €500,000 from each UM and the council to invest in refurbishment and marketing: "The ISN operates under the same kind of financial construction as other student associations." The ISN will be responsible for running the student club and ensuring that it can cover the rent out of its own revenue. It's a big ask for the seven-member board and its committees; as the memo reads, "In 2016 they need to prove to be up to the challenge of running a club". An evaluation will be conducted in June. Evers: "ISN is faced with an enormous task, and yet it is relatively small and has little experience in programming, let alone in running a business. So things are moving along in fits and starts." The required knowledge and expertise is also underlined by Wim Smeets, the director of the Muziekgieterij: "How do you reach your audience, how do you ensure continuity, how do you plan ahead? Those are the things we're not seeing yet." In September the International Student Network launched a series of Social Mondays in the hall of the Muziekgieterij. Evers: "It went reasonably well initially, but then it fizzled

To be continued on page 5

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

“Ik zeg altijd tegen mijn man: ‘Ik ben niet zo’n dokter’”

Naam: Liesbeth Boersma (Leiden, 1965) * **In het dagelijks leven:** bijzonder hoogleraar radiotherapie “in het bijzonder het mammacarcinoom” en radiotherapeut-oncoloog bij Maastrro Clinic * **Burgerlijke staat:** getrouwd * **Woont in** Berg en Terblijt

Foto: Loraine Bodewes

Buiten mijn werk moet niemand bij me aankomen met kwaaltjes. Ik zeg altijd tegen mijn man: ‘Ik ben niet zo’n dokter’. Ik weet heel veel van borstkanker, maar je moet me niets vragen over bijvoorbeeld een schimmelnagel. Maar ik vind het niet erg om mensen te adviseren. Een oom van mijn man had longkanker en werd behandeld in een ziekenhuis in Rotterdam. Ik vond het advies van de arts maar vreemd. Waren er geen betere voorstellen, was er niet meer te kiezen? Ik heb die arts opgebeld, de foto’s opgevraagd en een alternatief voorgesteld. Die oom is teruggegaan en behandeld. Hij leeft nog steeds.

Ik was de wijsneus van het gezin. Een beetje. Mijn moeder heeft me ooit verteld dat we met het gezin in de auto zaten en een van mijn broers riep: ‘Daar was een benzinstation’. En dat ik toen reageerde: ‘Daar is een benzinstation. Het is er nog steeds’. Ik was een vrolijk, springerig kind, ik speelde graag buiten. Ik kreeg veel aandacht van mijn broers en zussen – ik heb er vijf, ik ben de jongste – en vooral van hun vrienden. Ik denk niet dat ik echt verwend was, want mijn ouders peperden me ook wel in dat ik de ouderen niet tot last mocht zijn. Ik was vroeger een moederskindje. Mijn vader was bijna nooit thuis, had een drukke baan als orthoped. Later, aan het einde van mijn studententijd, ben ik meer een vaderskind geworden. Ik wilde me specialiseren, net als hij had gedaan, en daar heb ik het veel met hem over gehad.

In Nederland ben ik bijna overal geweest. Nu Zeeland nog. Ik denk niet dat we ooit naar Zeeland zullen gaan, hoewel mijn man er wel vandaan komt, bijna dan. Hij is opgegroeid in Hoeksche Waard, het zuidelijkste puntje van Zuid-Holland. Maar het klopt, ik heb veel van Nederland gezien: ik ben opgegroeid in Apeldoorn, studeerde geneeskunde in Groningen, promoveerde in Amsterdam. Ik ben ook anderhalf jaar in Philadelphia geweest, in het oosten van de Verenigde Staten. De omgeving daar lijkt wel op die van Maastricht, een beetje heuvelachtig. Mijn man was mee, een enorme fietser. We hebben daar heel wat ritjes gemaakt. We

zeiden tegen elkaar dat als we ooit zouden verhuizen uit Amsterdam, we voor heuvels zouden gaan. Toen hij het in 2003 niet meer naar z’n zin had op zijn werk gooide hij een balletje op. Twee maanden later was er een vacature bij Maastrro in Maastricht.

De keuken is het terrein van mijn man. Zeker. Hij kan heel goed koken, haalt daarbij alles uit de kast. Ik ruim op, vind ik niet erg. Als we buiten de deur eten, is restaurant Gaar in Rothem favoriet.

Laatste cadeau dat je aan een collega hebt gegeven: Mag het ook een kraamcadeau zijn? Een dvd van *The Big Bugs Band*. We hebben zoveel zwangere vrouwen hier dat ik er in één keer vier of vijf heb gekocht. Ja, ik denk dat we een hechte club zijn. Zaterdag was ik nog op bezoek bij een collega, iemand die de afspraken voor de patiënten inplant. Zij ligt in het ziekenhuis met longkanker. Ze noemde Maastrro één grote familie omdat ze zoveel kaartjes had gekregen, zoveel aandacht. Ik heb het zelf ook gemerkt bij mijn oratie in oktober vorig jaar. De belangstelling was echt overweldigend en hartverwarmend.

Op een dag werd ik wakker en dacht ik: ‘Ik word radiotherapeut-oncoloog’. Nee, ik denk dat er weinig geneeskundestudenten zijn die vooraf al besluiten die richting op te gaan. Ik ben erin gerold. Ik studeerde in Groningen en speelde op hoog niveau hockey, landelijke competities, veel trainen. Voor een keuze-coschap moest je een perifeer ziekenhuis kiezen, maar ja, met mijn hockey zag ik het niet zitten om weg te gaan. Het enige coschap dat je in het academisch ziekenhuis in Groningen mocht lopen was radiotherapie. En dat deed ik. Ik ben uiteindelijk gestopt met hockeyen, ik scheurde mijn kruisbanden. Radiotherapie-oncologie is heel breed, je kunt op verschillende vlakken je ei kwijt: een beetje aan de techniek sleutelen, onderzoek doen, patiëntencontacten. Bovendien heb ik als directeur patiëntenzorg ook managementtaken. Ja, dat bevalt me, want ik houd ervan om zelf mee aan het stuur te zitten. De radiotherapie-oncologie past

bij mij, onder andere omdat ik bijna nooit direct hoeft te beslissen. Ik kan er nog eens een nachtje over slapen. Ik zou geen goede eerstehulparts zijn.

Waar geef je het meeste geld aan uit? Aan mijn fietsen. Ik heb twee racefietsen, een mountainbike en een stadsfiets. Toen we hier kwamen wonen, werden we lid van de Valkenburgse wielclub. We fietsten graag en wilden contacten leggen. Bijna ieder weekend maken we een rondje van vijftig tot tachtig kilometer. Ik vind de tocht van Maastricht naar Heerlen erg mooi, en dan vooral het stukje rond Fromberg. Prachtig als je daar ’s ochtends komt en er nog een beetje nevel hangt.

Over tien jaar hebben we kanker onder controle. Nee, dat denk ik niet, maar ik hoop dat er dan een betere balans is tussen de kwaliteit van leven en het bestrijden van de ziekte. Bij borstkanker worden bijvoorbeeld vaak de lymfeklieren uit de oksel weggenomen, wat tot een ernstige complicatie kan leiden. Vrouwen raken soms echt gehandicapt door de pijnlijke ophoping van lymfevocht in de arm. We moeten ons als artsen afvragen of het altijd terecht en goed is om zo’n ingreep toe te passen. Zijn we niet aan het overbehandelen ten koste van de kwaliteit van leven?

Vreemdste vraag van een student: Misschien niet vreemd, maar wel confronterend. Laatst hadden we eerste- of tweedejaars studenten op de onderwijspoli. Een van hen had meegekeken terwijl ik met een patiënt de opties besprak. Komt hij later naar me toe en zegt hij: ‘Ik wist niet dat de patiënt ook iets te zeggen had’. Toen dacht ik: ‘We hebben nog heel wat uit te leggen’. **Welk boek ligt er op je nachtkastje?** Nicci French. Ik weet de titel niet meer, maar het zal het nieuwste zijn. Heel lang heb ik weinig gelezen, maar sinds kort hebben mijn man en ik besloten dat we ’s avonds de televisie uitzetten en een boek pakken.

Nieuwe Tefaf-hoogleraar: Carl Figdor

De Nijmeegse immunoloog Carl Figdor zal de Tefaf-leerstoel 2016 bekleden. Deze jaarlijks wisselende leerstoel voor kankeronderzoek, gesponsord door de kunstbeurs Tefaf, valt onder het Maastrichtse onderzoeksinstituut GROW.

Figdor, die in 2006 de Spinozaprijs won, is een van de *leading men* op het gebied van immuuntherapie. Hoe kun je afweercellen gebruiken in de strijd tegen kanker? Zijn aandacht ging daarbij uit naar de zogeheten *dendritische cel*, die binnendringende virussen en bacteriën vroeg

opmerkt en het immuunsysteem alarmeert. Daarna, zo verwoordde hij het ooit tegen het Nijmeegse universiteitsblad *Vox*: "(...) nemen de dendritische cellen een kenmerkend hapje van die indringers en geven dat opsporingsbericht door aan de vechtersbazen van het afweersysteem: de killer-T-cellen."

Figdor (1953, Den Bosch) - die immunologie combineert met celbiologie, oncologie en biofysica - promoveerde in 1982 op een onderzoek aan het Nederlands Kanker Instituut, waar hij tot 1994 werkte. In dat jaar volgde zijn benoeming

tot hoogleraar aan de Radboud Universiteit Nijmegen.

In Maastricht zal hij gedurende het academische jaar meerdere master classes voor studenten en onderzoekers verzorgen. Zijn inaugurele rede - op 17 maart - heet *Making of the immune system: a glimpse into the future*. Figdor is de vijfde Tefaf-hoogleraar, na onder anderen voormalig KNAW-president Hans Clevers en de Nobelprijswinnaars Aaron Ciechanover en Harald Zur Hausen.

Maurice Timmermans

Faculty Tour bij UNU-Merit

Foto: Joey Roberts

Het was de laatste etappe in de Faculty Tour van het college van bestuur: een bezoek aan het nieuwe pand van UNU-Merit aan de Boschstraat, het voormalige hoofdkantoor van de Sphinx-fabrieken. Op de foto zijn onder meer de directeur van UNU-Merit te herkennen, Bart Verspagen, en twee leden van het college van bestuur, Luc Soete en Nick Bos. Daarnaast nog de FHS-decaan Franz Palm en Esther de Bont, de kunstenaar die in opdracht van de nieuwe bewoners een muurschildering heeft vervaardigd. Verspagen: "De schildering

combineert een aantal thema's uit ons werk met de geschiedenis van het Boschstraatkwartier."

De Faculty Tour is, zegt collegevoorzitter Martin Paul, opgezet "om mensen te ontmoeten die wij normaal niet tegenkomen. Als college ben je toch een beetje ingekapseld. Je ziet elkaar, de raad van toezicht, de decanen; anderen spreek je min of meer bij toeval. Wij wilden het gesprek breder trekken. We hebben aan de faculteiten overgelaten wie er naar zo'n bijeenkomst kwam. De ene faculteit stuurde wetenschappers die

veni-, vidi-, vicibeurzen hadden gekregen, bij andere waren er ook studenten aanwezig. Wat mij betreft gaan we dit voortaan jaarlijks doen." De gespreksonderwerpen varieerden: de ene keer het grote aantal tijdelijke banen en de carrièreperspectieven van wetenschappers, de andere keer de zorgen over het beslag dat de projecten in de Kennis-As zouden leggen op de universitaire middelen. Paul: "We leggen dan uit dat er veel geld van de provincie heengaat, en dat het om satellieten van de UM gaat, meer niet."

WB

Vici-beurs voor neuro-wetenschapper Sack

Alexander Sack, hoogleraar Functional Brain Stimulation and Neurocognitive Psychology, heeft een Vici-beurs van 1,5 miljoen euro gekregen voor zijn onderzoek naar hersenstimulatie. Sack focust zich op hersenstimulatietechnieken om geheugen- en aandachtsproblemen na een beroerte of depressie te behandelen.

Dit jaar deden 215 wetenschappers een gooi naar de beurzen van onderzoeksfinancier NWO, 32 kregen er uiteindelijk een. Vrouwen waren iets succesvoller dan mannen: 17 procent boekte succes, tegen 14 procent van de mannen. Met het geld mogen de 32 laureaten de komende vijf jaar een eigen onderzoeksgroep opbouwen. Leiden sleept de meeste beurzen in de wacht. Het zijn er vijf, plus twee voor het universitaire ziekenhuis LUMC. Utrecht krijgt er vier, plus één voor het UMCU.

De beurzen horen bij een stelsel van NWO-subsidies voor wetenschappelijk talent: de Vernieuwingsimpuls. Eerst komen de Veni-beurzen voor recent gepromoveerde wetenschappers, dan de Vidi-beurzen en uiteindelijk, voor een select gezelschap, de Vici-beurzen.

HOP/CF

Over twee weken een interview met Sack in Observant

Workshops op Stukafest

Niet alleen comedy, toneel en muziek dit jaar op Stukafest, er zijn ook twee workshops aan het programma toegevoegd. Op woensdag 24 februari vindt het studentenkamerfestival weer plaats in Maastricht. Verschillende acts spelen in drie rondes in studentenkamers in het centrum van de stad.

Dit jaar zijn er dus voor het eerst ook een animatiefilm- en een cocktailworkshop. "Dat ontstond toevallig", vertelt Eva Dam, pr-medewerker van Stukafest Maastricht. "We wilden graag iets doen met de Kunstbende (wedstrijd voor jong creatief talent, red.), omdat we ook Limburgse acts willen hebben. Bibi Queisen, die de animatiefilmworkshop geeft, had gewonnen. Al pratende bedachten we dat het leuk zou zijn om niet alleen een filmpje te laten zien, maar ook iets interactiefs te doen met het publiek. Vervolgens bood een vriend van een bestuurslid aan om een cocktailworkshop te geven. Dat vonden we wel passen, het is tenslotte een studentenfestival."

Stukafest is deels in het Engels, deels in het Nederlands. "De muziekacts zijn Engelstalig, maar bijvoorbeeld ook de workshop van Bibi. Het cabaret en toneel zijn in het Nederlands."

Dam kijkt zelf uit naar All the King's Daughters. "Dat zijn tweelingzusjes die heel dromerige mooie muziek maken. Ze spelen in een oud pand op de Markt, in een kamer met hoge plafonds, grote ramen en een houten vloer. Dat past denk ik heel mooi bij elkaar."

CF

Stukafest, woensdag 24 februari, kaarten kosten €5 per ronde of €15 voor drie rondes en het eindfeest, kijk voor meer info op www.stukafest.nl/maastricht

Kent u het begrip 'crime drop'? In studies over ontwikkelingen in criminaliteit en slachtofferchap wordt er over geschreven. Wat is het? Is het eigenlijk wel wat? En hoe zou het komen (als het wat is)?

Even enkele cijfers. Delicten als tasjesroof, huisinbraak, oplichting, kortom ellende waarvan burgers het slachtoffer zijn, daalden in Nederland tussen 2007 en 2014 met circa 30 procent. De geregistreerde criminaliteit en de instroom bij het OM daalden iets minder hard, met ruim 20 procent. Het totale aantal sancties, opgelegd door politie, OM en rechter samen, daalde met 31 procent. Bij minderjarigen is de daling nog groter: 61 procent. Ook in een aantal andere westerse landen is er sprake van zo'n crime drop.

Deze ontwikkeling sluit aan bij de prachtige analyse van de Canadees-Amerikaanse psycholoog Steven Pinker: de *better angels of our nature* zullen langzaam maar zeker de strijd winnen van gewelddadige(n). Pinker keek naar de

Van fietsendief naar cybercrimineel

geweldsontwikkeling over een periode van duizenden jaren. Simpel gezegd: zou na een pittige 'vergadering' tienduizend jaar geleden een van de aanwezigen mishandeld en gedood zijn met een pikhouweel-achtig ding, nu is er hooguit wat zweet en getier en stuurt een enkeling later op de avond nog een snierende mail. Maar dat is het wel zo'n beetje.

Goed nieuws dus, maar toch. Ten eerste is er veel meer criminaliteit in de samenleving dan wat politie en justitie 'aanpakken': in 2014 registreerde de politie één miljoen misdrijven maar werden er maar 250 duizend opgehelderd. Dat wordt wel eens het handhavingstekort genoemd. Ten tweede wordt gewag gemaakt van een (sterke) toename in cybercriminaliteit: Ddos-aanvallen, phishing, identiteitsfraude, cyber bullying en veel meer. Punt is dat er nog niet gek veel goede data beschikbaar zijn. Sommigen beweren dat een deel van de crime

drop ingehaald wordt door deze nieuwerwetse vormen: *From bike to cyber crime*.

Alhoewel we er dus nog niet helemaal zeker van zijn, lijkt mij de crime drop desondanks reëel. Criminologen hebben er al zo'n vijftien verklaringen voor opgesteld. Variërend van de security hypothese (burgers hebben veel meer geïnvesteerd in beveiliging met kistjes, kastjes, alarmen en hang- en sluitwerk) en het represievere overheidsbeleid, tot het afsterven van cohorten heroineverslaafde veelplegers. Anyway, binnenkort weten we weer wat meer want dan komt de 2015-versie van de nationale veiligheidsmonitor uit met ervaringen en percepties van tienduizenden Nederlanders op dit gebied. Het is belangrijk goed te monitoren. Immers, het kan ook zo maar weer omslaan; in de VS is net de discussie begonnen over het Ferguson-effect (genoemd naar het oproer in Ferguson zomer 2014), of te wel het verschijnsel dat poli-

tiemensen minder proactief zijn en "thereby emboldening criminals". Opletten dus!

Frans L. Leeuw, hoogleraar Recht, Openbaar Bestuur en Sociaal-wetenschappelijk Onderzoek en directeur WODC

Deze column is geschreven op persoonlijke titel

“We collaborate with institutions, not governments”

How should Maastricht University deal with ‘bad’ countries where the regimes in power do not exactly share Western humanitarian values? What should UM’s stance be when it comes to cooperating with institutions in Russia, say, or Saudi Arabia – countries that have increasingly been coming under fire in recent months?

This issue was recently raised in the University Council and continues to remain topical, with the introduction this week of a cooperation agreement under the auspices of the European Union with institutions in Russia, Ukraine, Poland and Bulgaria. The aim of the agreement is to strengthen higher education in those countries; UM is to play a coordinating role.

The university has long worked with the Saudis, for instance in the project to train Saudi medical students in Maastricht and in the form of long-term consulting relationships with various universities. UM has also had close ties for some time

with the Russians, including with universities in Moscow and Siberia; indeed, this formed part of the university’s strategic programme over the last five years.

Meanwhile, the relationship between the West and Putin’s Russia in particular has deteriorated dramatically. But, UM president Martin Paul explained to the University Council, “our principle is that we collaborate with institutions and people, not with governments”. The key here is respect for human rights and especially freedom of expression. Paul cited the example, around five years ago, of an institute to be led by UM in Oman where objections were raised in the country against planned courses on human rights. “In the end we decided not to go through with the project.”

When asked, Paul acknowledges the dilemma: support for institutions can be interpreted as support for and legitimisation of a national regime. Nonetheless, he defends the cooperation policy,

pointing to his own German background. “We’re now hearing talk of a new Cold War – but I grew up during the real Cold War. I switched from the University of Heidelberg to Berlin in 1992, after the fall of the Wall. There were already close cultural and academic ties between West and East, and we were able to build on that, which was very important.” Paul also recalls conversations he had, with academic authorities both in Russia and (as FHML dean) in Saudi Arabia: “They saw and see the connections with the West as an opportunity to open the door to different voices and different values in their country. Anyone in Russia who watches television sees only propaganda.” Should the balance threaten to tip towards a legitimising role, project organisers can always consult with the Dutch government, says Paul: “We coordinate our policies with the ministries of Foreign Affairs and Education, Culture & Science.”

Wammes Bos

Support from SSC

Continuation of page 1

due to a lack of promotion and continuity. And there was some friction with the Muziekgieterij because it takes place under their permit, which means the ISN has to be sure to abide by their rules. If you want to organise parties or have bands that students like, but that don’t fall under the umbrella of ‘culture’ or don’t fit into the vision of the Muziekgieterij, you have a problem.” The Social Mondays were relaunched this month. “Making a student organization the operator of a club is challenging”, concludes the memo. The university is taking steps to provide support for the International Student Network: the Student Services Centre has appointed an officer to help with programming and networking and there are teams that assist with financial matters, legal issues and the refurbishment of the building.

Wendy Degens

“This is where the industrialisation of the Netherlands started”

Two weeks ago, the members of the Executive Board were given a tour of the new building at Boschstraat 24, when they visited research institute UNU-MERIT on their last stop of the so-called Faculty Tour. During this tour, faculties and institutions are given the opportunity to discuss pressing questions of their choice with the Board. In this case, the issues were career policies, the relationship with the city council, and visibility within the UM. UNU-MERIT is a joint institute of the UM and United Nations University.

‘Boschstraat 24’ was built in the nineteen-fifties as the headquarter of De Sphinx. This earthenware factory was founded by Maastricht industrialist and politician Petrus Regout in 1836. Diagonally opposite the UNU-MERIT entrance, there is still a statue of him.

Director Bart Verspagen is very pleased with the new accommodation (into which they moved in September). Not only because of the additional square metres - the former location at Keizer Karelplein had become much too small, in parti-

Nick Bos, Franz Palm and Luc Soete at UNU-MERIT Photo: Joey Roberts
cular when the School of Governance moved in too - but also because for historical reasons. “In this part of town, the industrialisation of Maastricht, and the Netherlands as a whole, star-

ted. That creates a link with what we do in this institute. We study the process of industrialisation in developing countries. In the wider sense, so we also look at social processes, unemployment benefits, prosperity. We study this development, but we also work together with policymakers. An example is Senegal, which is still largely an agricultural country.”

Verspagen already dug into the history of the Boschstraatkwartier when he was a student. He wrote a paper on the social movements during the industrialisation. “I remember standing in front of Regout’s statue for a day. Why? Because this was one of the few tangible reminders of that historic period. Not because Regout is one of my heroes, certainly not, an antihero rather. He has gone down in history as an industrialist who exploited his labourers on a large scale.”

The new building will be officially opened in April, during a meeting of the international advisory council of UNU-MERIT.

Maurice Timmermans

“For the love of my life”

“I actually wanted to send myself one, but I didn’t in the end.” Two students from University College Maastricht are snooping through the handwritten notes on one of the common room’s walls. The cards are attached to heart-shaped cookies – how appropriate on Monday, 15 February, the day after Valentine’s Day. It is not the first time that the University College’s Charity Committee has baked Valentine’s cookies. Last year, about sixty came out of the oven. This year, the figure is more like ninety, estimates Charlotte Bücken, one of the organisers. There is one for her too, with the text: “For being an awesome boardmember and friend”. On top, in a coloured glaze, it says ‘Charlotte’. Most of those who surprise each other are fellow students, but there is also the occasional declaration of love. “For the love of my life,” someone has written. He or she knows exactly how it works: the way to a (wo)man’s heart, is through the stomach.

Two weeks ago, the cookies could be ordered for €1.50 each. On Valentine’s Day, the Charity Committee made for the kitchen for a good cause, as the proceeds will go to the Deportivo Foundation for underprivileged children in Colombia.

Photo: Loraine Bodewes

WD

Work like a slave, eat like a king

Whatever floats your goat

Frozen to the bone in the unreasonably cold, rainy weather, my partner and I decided to visit Brasserie Keizer for a warm and cosy lunch. I was curious about this restaurant since the building has changed hands many times over the four years I have been living in Maastricht. Brasserie Keizer inspires a sense of familiarity and warmth the second you walk in. The walls covered with art, wooden floor, huge windows facing the Keizer Karelplein and the smiling

older man (most likely the owner) boosted my mood.

The board outside convinced me to order a goat's cheese burger with a portion of fries. If you're thinking of a McDonald's-style burger, forget it. Brasserie Keizer creates a completely different frame of reference. I'd like to meet the person who first decided to put a big, juicy burger patty between two slices of fresh, crispy brioche. It's like a multicultural marriage made in culinary heaven: the French being responsible for the rich, soft bread, and the Americans (with a little help from German immigrants in the 19th century) laying down the ground-beef patty. I can still taste the thick layer of goat cheese covered in bread crumbs on the beef. The burger was

topped with fresh cucumber, tomato, red onions (what a pity, I don't like them!) and rocket. The wooden skewer in the middle nicely supported the overall structure, so you could taste all ingredients at once. Unfortunately, the portion of fries was quite small and not sufficient for two people. Still, I can also recommend the *kroket* that I ate on a different visit. It came with two pieces and I could have sworn I tasted real bits of meat on the inside. I must admit that this restaurant really floats my boat.

Kate Surala

Every week, master's student European Public Affairs and tutor at the Faculty of Law Kate Surala reviews a restaurant, coffee bar, catering

Brasserie Keizer
Keizer Karelplein 15, www.brasseriekeizer.nl

Food	★★★★☆
Service	★★★★☆
Atmosphere	★★★★☆
Price/Quality	★★★★☆

Approved

- ▶ Don't Say Um!
- ▶ Study/Work/Presentation
- ▶ €3.33(Android)/€2.99(iOS)
- ▶ Android, iOS

All of us have experienced it: a speaker who says 'um' twice a minute. Or a lecturer who adds 'isn't it' to every sentence. Once you have noticed such a stopgap, you can hardly concentrate on the content of the speech anymore.

To avoid becoming such a speaker yourself, there is now 'Don't Say Um!' Using your smartphone's microphone, you enter your presentation (in English). Each time you say 'um', or another frequently used stopgap, such as 'like' or 'you know', the app beeps. At the end of your talk, you can see how often you used every word. The app also records how long you have spoken, which can be useful if you have to stick to a particular time limit.

Don't Say Um! is not cheap: €3.33 for Android users and €2.99 for those who have an iOS device.

CF

Make yourself heard

Meike (20): "I daren't open my mouth during tutorial group meetings. It is not that I stutter or have an accent. I just feel extremely uncertain. I am no good to the group this way and I'm cheesed off with myself. What should I do?"

Ingrid: What you think, determines how you feel. When you think 'oh dear, I am never going to be able to do that,' then there is tension. But a thought like 'misery always finds me,' will make you feel gloomy.

Which thought makes you feel uncertain? That others find you stupid? You must realise that your thoughts and feelings are dominating you and are making you keep your mouth shut. The bad news is that keeping quiet doesn't help. It doesn't stop people from thinking you are stupid, silly or boring. Those people are actually already there, you can count on that. Because don't for one minute think that your fellow group members are unequivocally positive about you when you never say a word. They will have an opinion about that too. People judge others on everything and anything, so they also judge you.

The good news is that you can do something other than being silent. Let go of the idea that you can control other people's thoughts. You will never succeed in doing that. Worse still, it is arrogant to think that you could be the boss of other people's concoctions. The only thing that should concern you, is your own behaviour. So if you feel that it is important to be an active group member, then you will have to speak your mind. Someone once said to me: "Being silent in a group is at the expense of the group's collective intelligence." It's true. Even if you say something that is not correct, it helps the group forward. Just imagine: the discussion in the tutorial group is about research results. Are they best explained by theory A or by theory B? The group is divided. Then you come up with an argument that - according to you - supports theory A. All group members brush off your idea. They have a point and you realise that too. And see what happens. The whole group, including yourself, is in agreement: theory B explains the research results best. Your argument proved nothing, but you did

Photo: Loraine Bodewes

crank up the thinking process and the collective intelligence of the group has risen.

Maybe giving your opinion in a tutorial group meeting is a step too far at the moment. Think of a smaller step. Say what you feel when you are with a group of friends or a smaller group like a working group. That could be a start. Repeat this step until you are less unsure and then go one step further.

Ingrid Candel

Would you like to ask psychologist Ingrid Candel a question (you may do so anonymously)? Send an e-mail to lievingrid@outlook.com

Do you have any questions or problems and would you like to speak with a psychological counsellor for students from Maastricht University, contact studentenpsychologen@maastrichtuniversity.nl or call 043 3885388.

“About time it will be a woman”

Rector Luc Soete is stepping down. His successor will start on 1 September. In the following weeks Observant will ask students and staff who is supposed to take over? An what should he/she work on most?

Professor of Private Law, Ton Hartlief, recently appointed as Solicitor-General with the Supreme Court of the Netherlands, wrote down a name (for the first time) when he was asked - as all other professors were - whether he would like to nominate any candidates. He chose professor of Forensic Psychology, Harald Merckelbach. Why him?

“I expect a rector to be a serious researcher and that is what Merckelbach is. He is also willing to enter the debate, as is testified by his columns in *NRC Handelsblad*. And I have understood - from others saying so, because it is not my faculty - that he was a solid manager when he was dean of Psychology. What also counts is the fact that he is a researcher working at the crossroads of humanities and social sciences, and probably also knows a thing or two about sciences. One would expect him to have an overall view. “The new rector will have to deal with a major development: digitisation. This has a great impact on the university, not only for research, but certainly also for the education system. Recording lectures on video means that fewer students will attend in person. We are still booking the large lecture hall at Tongersestraat 53, but for an ever smaller group of students. We are about to see a generation of students who believe that following an education programme is the same as watching TV. At the same time, study group meetings, but also lectures, are increasingly interactive. Participants can ask questions, but must also give the answers.

“Education is important for a rector. I actually assumed that the position of vice rector for Education would no longer exist after Soete had left. Is that not the case? But what if the rector wants to be in charge of education again? After all, the rector is responsible for it. I imagine that a potential candidate will ask the selection committee: What about this vice rector?”

Anita Jansen, professor of Experimental Clinical Psychology: “No, I haven't nominated anyone.

In itself, it would be a logical step if Harm Hospers, currently the vice rector for Education, would become rector, but that's not going to happen, he wouldn't do that. Then there is Albert Scherpbier, dean of FHML. He would be a really good one, the position would fit him like a glove. But it would be a pity too, because at FHML, he and Nanne de Vries make an excellent team.

“Actually, it's about time that the position went to a woman, in the men's club that is the Executive Board. Personally, I have no ambitions whatsoever in this field. But I could mention a few names: Karin Bijsterveld from FASoS, Sylvia Evers from FHML, or Henriette Maassen van den Brink from FHS.”

The profile states that the candidate should have broad management experience.

Jansen: “I don't know if experience is all that important, because it doesn't mean that you can actually do it. They should look for potential, more than anything else. And whether someone has the support of the work floor, because a job like this needs a great deal of support. And of course you have to get along with Martin Paul and Nick Bos.

“But above all, the rector should be a real academic, someone with solid roots in education and research. The problem is that real academics often have no ambition in that direction. As far as research is concerned, it would be good if the rector provides more support for attracting funding. We're quite good at it already, but it could always be better. I have the impression that other universities get more out of Europe than we do.

“In terms of education, one should ask: Where do we want to go in Maastricht? Then again, Hospers is already doing that. The new rector will have to get along with him. I don't know either how things will go if the rector wants to be more involved in that field. It is a unique construction, such a vice rector. It may be a wise idea, considering the fact that there's a great deal to do in the field of education in Maastricht.”

Ingrid Wijk, director of the University Library: “A rector should have a vision of the future. You need not agree with it, but he should know where he wants to go with research and education. He should not be swayed by the issues of the day. Foresight is the essence of management.”

What should he or she address first? “A rector stands for scientific integrity and independence. What is the status of scientific integrity within the university? That's what I would like to know. We have a Code of Conduct, we have committees, but how are the faculties implementing the policies? Can they guarantee that the UM will not overstep the mark? And I would ask questions about the visibility of scientific knowledge. How can we improve this? Another important issue that he should concentrate on, is open science. Not only when it comes to scientific articles, but also data. It would be good if all knowledge that exists on Ebola or the Zika virus, were to be available without any embargo, to anyone - researchers as well as the pharmaceutical industry - regardless of whether you can afford a subscription to a journal or not, so that we can boldly solve global issues.”

No, she does not want to mention any names. A man or a woman? What counts is quality, she says, but considering the composition of the Executive Board, a woman would be preferable. Laughing: “A Robberta Dijkgraaf, a female version of Robbert Dijkgraaf, I think I would like that.”

Illustration: Simone Golob

Wammes Bos/Riki Janssen

Stukafest features theatre and workshops

The programme of this year's edition of Stukafest consists not only of comedy, drama and music, but also includes two workshops. The latest edition of the Maastricht student room festival will take place on Wednesday, 24 February. In three rounds, there will be a variety of acts in student rooms in the centre of town.

This year, for the first time, the festival will feature an animation film and a cocktail workshop. “It

just sort of happened,” says Eva Dam, PR assistant for Stukafest Maastricht. “We wanted to do something with the *Kunstbende* (a competition for young creative talent, ed.), because we also wanted local acts from Limburg. Bibi Queisen, who will be giving the animation film workshop, won. While we were discussing the programme, we thought that it would be nice to not only show the film, but also include an interactive session with the audience. Then a friend of a board

member offered to organise a cocktail workshop. We thought it fitted in well, after all, it's a student festival.”

Stukafest is partly in English and partly in Dutch. “The music acts are in English, as is Bibi's workshop. The cabaret and drama performances are in Dutch.”

Dam is personally looking forward to All the King's Daughters. “They are twin sisters who play beautiful dreamy music. They will perform in an

old building on the Market square, in a room with high ceilings, large windows and a wooden floor. I think it all fits very well together.”

Stukafest, Wednesday 24 February, tickets are €5 per round, or €15 for three rounds plus the final party; for more info, see www.stukafest.nl/maastricht

Cleo Freriks

University Sports Centre: Ready???

Go!!!

A huge climbing wall, a new Body & Mind studio for activities such as yoga and Pilates, three squash courts, ten mats for fencers and three table tennis tables. Furthermore there are halls for group sessions such as Zumba, power kick and fitness training. And last but not least: a total of 175 study spaces and a sportcafé, named Time Out. The University Sports Centre of Maastricht University is finished. According to Birgitte Hendrickx, head of UM Sports, and Netty Bekkers, department head of Customer Management & Communication, it is a match for the best university sports' centres in the country. The complex will be officially opened on 12 April. Observant's photographer Loraine Bodewes made a photo impression.

Oud-Libanonganger Marcel Schrijnemaekers over claim Libanon- veteranen

Vorige week werd bekend dat een groep van 120 Libanon-veteranen een claim van 15 miljoen euro gaat indienen bij het ministerie van Defensie. Zij hebben aan hun vredesmissie tussen 1979 en 1985 PTSS (posttraumatisch stresssyndroom) overgehouden en verwijten Defensie dat ze nooit de juiste zorg hebben gekregen. Als minister Hennis-Plasschaert haar eigen veteranenbeleid serieus neemt, dan moet ze over de brug komen, vindt mr. Marcel Schrijnemaekers, oud-Libanonganger en nu onder andere juridisch adviseur van de faculteit psychologie en neurowetenschappen en secretaris van de ethische commissie FPN.

“We waren jongetjes, nog niet droog achter de oren”

Foto: Joey Roberts

Afgelopen december stelde de rechter al een oud-militair in het gelijk: Defensie is inderdaad aansprakelijk voor de schade – lees ernstige psychische klachten – die hij tijdens zijn uitzending in Libanon heeft opgelopen. Zowel de zorg voor, tijdens als na de uitzending schoot tekort. Marcel Schrijnemaekers haalde in 1979 zijn vwo-diploma en ging meteen het leger in om zijn militaire dienstplicht te vervullen. “Het was de bedoeling dat ik een opleiding tot tankcommandant zou krijgen om vervolgens naar Duitsland te gaan. Ik was in die tijd al een beetje claustrofobisch, dus een tank was niet alles.” Toen tijdens een bivak in het bos een meerdere min of meer bij toeval vroeg of hij niet wilde tekenen voor uitzending naar Libanon, dacht hij daar dan ook serieus over na. In Zuid-Libanon was een jaar eerder een VN-vredesmissie gestart om de vrede en rust tussen de Palestijnse bevrijdingsorganisatie PLO en Israël – dat Libanon was binnengevallen – te bewaren. “Ik was geïnteresseerd in het Midden-Oosten, had er veel over gelezen en was op de hand van Israël. En een goeie maat van me uit Geleen ging ook.” Ook speelde mee dat zijn vader als dienstplichtig militair na de oorlog naar Nederlands-Indië was uitgezonden, een tijd waarover hij overigens zelden een woord sprak met zijn kinderen. Hij tekende, kreeg een training van in totaal zes maanden (“stelde niet veel voor, nu is de

voorbereiding veel en veel beter”), en kwam in 1980 op negentienjarige leeftijd als onderofficier in Zuid-Libanon terecht. “Je wist vooraf dat het geen oorlogsgebied á la Vietnam zou zijn, maar het was duidelijk ook geen vakantie, al stond er op de brochure wel een plaatje van een strand, herinner ik me. Hoe het echt zou zijn, ontdekte je pas daar. We traden op als politiemannen die ervoor moesten zorgen dat de strijdende partijen elkaar niet opnieuw in de haren zouden vliegen. We bemanden checkpoints, bedienden radars, liepen patrouilles. Er was in die grenszone altijd reuring, er dreigde altijd gevaar.” Zelf heeft hij geen psychische klachten aan de zes maanden die hij als Unifil-soldaat (United Nations Interim Force in Lebanon) diende, overgehouden. Al heeft hij het nodige meegemaakt: “Een goeie maat van me is een tijd gegijzeld door de PLO, mortieraanvallen – wij waren geen doelwit – waren aan de orde van de dag, ik heb mijn beide handen verbrand toen een lichtgranaat ontplofte. Ik heb ook geluk gehad. Op een dag verkende ik met een paar mensen van mijn bataljon een post die we van de Fransen hadden overgenomen. Die hadden als beveiliging een boobytrap van handgranaten aangelegd. Wij waren dat aan het bekijken. Ik zag een draad liggen en zei: let op, hier ligt er een. Ik stap over de draad, nummer twee ook, maar nummer drie stapt er op en blijft stokstijf staan. ‘Sergeant wat

moet ik doen?’ vraagt die. Gelukkig lag die draad al op de grond en schoot er niets los. Anders waren we er niet meer geweest.” “We waren jongetjes, nog niet droog achter de oren”, zegt hij terugkijkend. “Je komt terecht in een bedreigende situatie en mocht alleen iets doen als je onder vuur lag. Het was immers een vredesmissie, geen vechtmisssie. Na het debacle in Srebrenica is men daar van teruggekomen.” In totaal zijn bijna negenduizend militairen (de meesten jonge dienstplichtigen) uitgezonden. Uit een onderzoek dat in 2007 plaatsvond blijkt dat 15 procent van de Libanon-veteranen last heeft van PTSS, 5 procent (450 mensen) zelfs zeer veel last. “Als je dan ziet dat 120 mensen een claim hebben ingediend, dan is dat *peanuts*”, zegt Schrijnemaekers. “Je moet uiteraard aantonen dat er iets aan de hand is, maar er bestaan een zorgloket en een landelijk zorgsysteem voor veteranen: de diagnose dat het om PTSS gaat is goed te stellen. Herbeleving is bij PTSS heel belangrijk. Dat je wakker ligt en weer die beschieting meemaakt.” Is de diagnose gesteld, dan moet de overheid over de brug komen, vindt hij. “Er is nu een veteranenbeleid, je mag toch hopen dat dat meer behelst dan een jaarlijkse veteranendag. Als de minister haar eigen beleid serieus neemt, dan moet ze nu iets voor de hele groep regelen en het niet laten aankomen op een ellenlange procedure

voor iedere veteraan apart.” Zelf is hij redelijk ongeschonden uit de strijd gekomen, al kostte het hem twee jaar om na terugkomst weer aan het gewone leven in Nederland te wennen. Waarom hij wel en anderen niet? “Het heeft te maken met veerkracht en is heel persoonsafhankelijk.” Eigenlijk praat hij er nauwelijks nog over. Toch gaat hij wel het draaginsigne ‘Nobelprijs VN Militairen’ ophalen. “In 1988 is aan de toen dertien VN-vredesmissies de Nobelprijs voor de Vrede toegekend. Minister Hennis heeft als teken van erkenning voor de negenduizend Nederlandse militairen – het merendeel zat in Libanon – die tot 1988 mee hebben gewerkt aan vredesmissies, dit draaginsigne ingesteld. Dat vind ik een eer. Als gewone sterveling kun je niet dichter bij de Nobelprijs voor de Vrede komen.” Zou hij terugkijkend weer naar Libanon gaan? Hij is even stil. “Ik weet het niet. Srebrenica heeft bewezen dat dit soort *peacekeeping* niet werkt. Ik heb nu ook meer inzicht op macro-niveau en zie dat Nederland vaak meedoet om te laten zien dat we meetellen. En als ik nu studenten van negentien jaar zie, denk ik: mijn God wat heeft Defensie gedaan, wat een verantwoordelijkheid voor zulke jonge jongens.”

Emeritus hoogleraar Paul Knipschild over sloppy science

“Het valt niet mee om eerlijk te zijn”

Naar zijn vlijmscherpe afscheidsrede over “flauwekulonderzoek” in 2005 verwijzen Maastrichtse wetenschappers nog regelmatig. De emeritus hoogleraar epidemiologie Paul Knipschild (69) gold als een autoriteit op het vlak van fatsoenlijk en gedegen onderzoek. Vorige week onderbrak hij zijn jaarlijkse ‘overwintering’ op Gran Canaria voor het Maastrichtse carnaval. Hoe taxeert hij het hedendaagse wetenschappelijk bedrijf, nu hij tien jaar weg is?

Voorafgaand aan het interview mailt Knipschild dat hij in Las Palmas veel “nutteloze wandelingen” maakt en veel leest. Gemiddeld twee detectives per week, maar soms ook een “echt boek”, zoals *Dodelijke medicijnen en georganiseerde misdaad* van Peter Göttsche.

Daarin laat de Deense hoogleraar geneeskunde geen spaan heel van de farmaceutische industrie, zegt Knipschild, die al in het begin van het gesprek prettig op stoom raakt. “Het is een bedrijfstak die erger is dan... noem eens wat... de bouw. Ze veggen onwettig onderzoek onder het tapijt, of poetsen het op, allemaal met maar één doel: geld verdienen. Je dacht toch niet dat het ze om de volksgezondheid te doen is hè.” Hoe bestaat het, vraagt hij zich in alle verbazing af, dat de nascholing van artsen anno 2016 nog steeds in handen is van geneesmiddelenfabrikanten en niet van universiteiten of de beroepsverenigingen. “Die laatsten vinden het al lang best, want dan hoeven zij het niet te doen, terwijl ze weten dat hun leden gefleest worden. De cursussen worden nogal eens in een zonnig buitenland gegeven waar je twee uur nageschoold wordt en de rest van de dag in het zonnetje kunt doorbrengen. Veel artsen laten zich gewoon graag fêteren. Zo is het en niet anders.” Zelf heeft hij de schimmige praktijken van de farmaceuten van dichtbij meegemaakt. “Ik was promotor van een studie naar de werkzaamheid van dementiepillen. Kwam geen flikker uit. Niet lang daarna zit ik met twee farma-medewerkers om de tafel. ‘Wat moeten we jou betalen als we het onderzoek niet publiceren en samen een

nieuwe studie op touw zetten?’ Het ging om echt geld hè, om tonnen. Ik zei: daar gaan jullie helemaal niet over. De bevindingen zijn alleszins betrouwbaar. Maar goed, dit gebeurt dus aan de lopende band. Lees Göttsche!”

Bloedworst

Knipschild haalde in zijn afscheidsrede *Uit de contramine* het wetenschappelijke onderzoek fors door de mangel. Hem bekreep al langer “plaatsvervangende schaamte” van al dat “flauwekulonderzoek”. Zeven jaar was hij vicevoorzitter van de Maastrichtse medisch ethische commissie. “Wat daar wordt ingediend, sommige dingen wilt u gewoonweg niet weten!”

En het had allemaal nog veel vinniger gekund, zegt hij. “Ik kan je zo tien namen noemen van hoogleraren die er in Maastricht een complete rotzooi van maakten, die jonge onderzoekers het dubieuze pad op stuurden of dicteerden wat ze moesten opschrijven. Sommige collega’s bij huisartsgeneeskunde, waar ik toen werkte, zijn niet naar m’n afscheid gekomen omdat ze bang waren dat ik vervelende dingen over ze ging roepen.” Wat hij werkelijk niet snapt, is dat het zogeheten etiologische onderzoek nog zo serieus wordt genomen en op zo’n grote schaal voorkomt. Het gaat om studies die de oorzaak of risicofactoren van ziektes proberen op te sporen. Denk aan de Maastricht Studie, met zijn duizenden proefpersonen, die het ontstaan van chronische ziekten in kaart probeert te brengen.

Knipschild geeft een fictief voorbeeld: “Je wilt weten of het eten van bloedworst leidt tot kanker.

Hoe groot het risico is. Daarvoor volg je jarenlang de eetgewoonten van een groep gezonde proefpersonen waarvan de ene helft wel en de andere geen bloedworst eet. Omdat bloedworsteters misschien ook veel lever eten, wordt daarvoor gecorrigeerd met een hele batterij statistiek. Volstrekt onbetrouwbaar. Ook omdat je geen idee hebt wat er nog meer allemaal van invloed is behalve lever. Dat probleem los je niet op met statistische formules.”

Pijnstillers

Knipschild heeft niet alle *sloppy scientists* van de afgelopen jaren paraat, maar het duwen en trekken aan data is van alle tijden, zegt hij. “Het valt nu eenmaal niet mee om eerlijk te zijn en te blijven, zeker niet voor jonge onderzoekers. Het begint al met de vraagstelling. Die is meestal niet van henzelf maar van de prof, die daar subsidie voor heeft gekregen. En tja, uit zo’n studie moet toch liefst iets welgevalligs rollen, iets dat voldoet aan de verwachtingen van de geldgever, of dat nou de industrie is, of een fonds. Als vanzelf gaat zo’n aio enigszins in die richting prutsen. Hij gelooft er zelf ook in. Die vijf afwijkende proefpersonen kan hij gerust schrappen, zegt hij tegen zichzelf, want daar had hij niet voor niets al bedenkingen over. Met hen moet iets misgegaan zijn, zeker nu de nieuwe uitkomsten de hypothese bevestigen. De prof blij, en wellicht de subsidiegever ook. De kans op meer geld is groot en de aio kan misschien uitzien naar een vaste baan. Zo gaat dat, zo kunnen aio en begeleider van het rechte pad raken.”

Het heeft te maken met karakter, onafhankelijkheid tegenover subsidiegevers en niet in de laatste plaats met begeleiding. “Die moet veel beter. Je moet aio’s goed begeleiden, en dan bedoel ik vaker dan een uur per week. Daar is geen tijd voor? Het is je werk, zou ik zeggen. Doe wat je moet doen. Maar ja, universiteiten zijn nu eenmaal aio-fabrieken geworden.”

Wat hem ook stoort is dat veel onderzoek volstrekt niet de moeite waard is. “Ik kom zelden een experiment tegen dat spannend is, waarbij ik echt nieuwsgierig ben naar de uitkomst. Alleen al niet omdat veel studies zo ongeveer aan elke universiteit worden gedaan. En waarom moet er nog een zesde pijnstiller onderzocht worden, als er al vijf op de markt zijn? Die zal niet veel beter zijn dan wat er al is. En als je het doet, dan moet je het nieuwe middel niet vergelijken met een placebo maar met het beste bestaande middel. Maar dat gebeurt nooit. De industrie wil met deze studies de markt testen, ze is niet geïnteresseerd in het beste middel maar wil geld verdienen.”

Met de farmaceuten veegt Knipschild graag de vloer aan, maar ook de paramedische beroepen als logopedie, podologie en mondhygiëne mogen hier niet onvermeld blijven. “Als je tegen fysiotherapeuten begint over proefpersonen willekeurig in twee groepen verdelen, kijken ze je aan of je van god los bent. En als ze horen dat één groep dan een nepbehandeling krijgt, vragen ze je of dat wel ethisch is.”

Maurice Timmermans

“Ik kom zelden een experiment tegen dat spannend is” Foto: Joey Roberts

40 jaar in 2016

Net zo oud als de universiteit

Dit academisch jaar wordt de Universiteit Maastricht veertig. In deze serie vertellen oud-studenten – die net als de universiteit het levenslicht zagen in 1976 – hoe ze in Maastricht terecht kwamen en welke herinneringen ze hebben aan docenten, de faculteit en hun studentenleven. Vandaag: Marjon Castelijns.

Studie: International Business was toentertijd een van de weinige internationale Engelstalige studies in Nederland. Dat sprak me aan. Ook de stad trok me, ik kwam uit Eindhoven. Ik was in een paar andere steden gaan kijken en ik vond het prettig dat het hier wat kleinschaliger was. Ook het studentenleven; niet van die supergrote verenigingen. In Maastricht leefden de studenten in de stad zelf, niet alleen in een sociëteit. Het pgo heeft me veel gebracht; de manier waarop je leerde verbanden te leggen tussen verschillende theorieën, de discussies en het samenwerken in de groep, het kwam allemaal van pas toen ik ging werken. In Maastricht heb ik geleerd praktisch, logisch en kritisch te denken, dat blijft je je hele leven bij.

Docent: Namen ben ik vergeten. Vanwege het pgo had je iedere keer een andere tutor die de

groep begeleidde, maar niet als expert doceerde. Zo waren de medestudenten even belangrijk als de docent of tutor. Met een aantal studiegenoten heb ik nog contact, maar niet heel vaak. Nu ik in Oeganda woon en werk, ben ik er een beetje uit.

Anekdote: Wat me altijd is bijgebleven is dat onze scriptiebegeleiding ook in een groep plaatsvond, in plaats van door één begeleider. Aan het eind gaven alle studenten in de groep ook een punt, dat meewoog in het eindresultaat.

Plaats: De Preuverij, daar waren we zo veel. Het was het stamcafé van mijn dispuut Pandora. Er was altijd iemand

die je kende. We vormden een soort familie, samen met het personeel. Aan de bar zat altijd een oude alcoholist in witte kleren. Er was een broodje naar hem vernoemd; Broodje Pierre. Dat was mijn favoriet.

“Broodje Pierre in de Preuverij, dat was mijn favoriet.”

Cleo Freriks

Marjon Castelijns, geboren op 22 januari 1976 in Eindhoven, studeerde van 1994 tot 1999 International Business aan de School of Business and Economics. Na haar studie werkte ze eerst als junior consultant en daarna als consultant bij KPMG. Vervolgens ging ze aan de slag voor het Amerikaanse Avery Dennison, eerst in Leiden en later in Barcelona. Castelijns maakte in 2009 de overstap naar Unicef, wat haar naar Oeganda bracht, waarna ze voor International Procement Agency Africa werkte. Sinds twee jaar heeft ze haar eigen consulting bureau Equate en werkt voor bedrijven en ontwikkelingsorganisaties in verschillende Afrikaanse landen. Castelijns woont in Kampala met haar dochter Ella van vijf maanden.

film: *Hail, Caesar!*

Geslaagd voor de 'six laugh test'

Still uit *Hail Caesar!*

Het verhaal: Hollywood, begin jaren vijftig. Eddie Mannix (Josh Brolin) werkt als 'fixer' voor Capitol Pictures. Zijn taak: schandaaltjes van door de studio gecontracteerde filmsterren verborgen houden voor de roddelpers. De gewiekste Mannix krijgt het zwaar voor de kiezen als steracteur Baird Whitlock (George Clooney) – die net aan een peperduur Bijbelepos is begonnen – ontvoerd wordt.

Andere problemen dienen zich aan als westernheld Hobie Doyle (Alden Ehrenreich) noodgedwongen in een deftig kostuumdrama moet aantreden, maar zijn acteertalent geen gelijke tred met zijn lassovaardigheden blijkt te houden. En dan is de ongetrouwde filmster DeeAnna (Scarlett Johansson) ook nog eens zwanger.

Veni, vidi, vici, want:

- Met *Hail, Caesar!* brengen de gebroeders Coen een verrukkelijke hommage aan (en persiflage van) het Hollywood van de jaren vijftig. De ontvoeringszaak blijkt niet meer dan een flinterdun excuus om een kijkje achter de schermen van de filmindustrie te nemen en alle populaire filmgenres van destijds de revue te laten passeren. Scarlett Johansson als vuilbekkende zeemeermin in een waterballet is zonder meer fantastisch (waarom worden er trouwens geen waterballetfilms meer gemaakt?), maar het absolute hoogtepunt van de film arriveert als Channing Tatum in een matrozenpak een homo-erotisch tapdansnummer opvoert. Die scènes zijn extra leuk als je je Hollywoodklassiekers kent, maar ook als je geen flauw benul hebt wie Preston Sturges, Busby Berkeley en

Gene Kelly zijn, is het volop genieten geblazen.

- Strikt genomen is *Hail, Caesar!* niet meer dan spelerei, maar je kunt er wel veel van leren. Bijvoorbeeld hoe je met behulp van een sliert spaghetti indruk kunt maken op je date.

Hier zien we toch weinig heil in, want:

- De Coens hebben in hun lange carrière altijd al 'serieuzer' films afgewisseld met films voor het grote publiek. Feit is dat de eerste categorie met films als *No country for old men*, *Barton Fink* en *A serious man* simpelweg veel betere films heeft opgeleverd dan de tweede categorie waartoe het rommelige *Hail, Caesar!* gerekend mag worden. - "This is not 'Nam. This is bowling. There are rules." Het is slechts één van mijn favoriete citaten uit *The big Lebowski*. Wie verlegen zit om nieuwe

oneliners komt met *Hail, Caesar!* van een koude kermis thuis. De dialogenmachine van de Coens draait dit keer op een iets te laag toerental.

Het salomonsoordeel: In het oeuvre van de Coens is *Hail, Caesar!* niet meer dan een veder-gewicht, maar de film slaagt met vlag en wimpel voor de 'six laugh test' van BBC-filmcriticus Mark Kermode. Als je tegen het einde van *Hail, Caesar!* niet minstens zes keer luid hebt moeten schaterlachen, dan zal de rest van je leven waarschijnlijk ook een deerniswekkende poel van misantropische treurnis worden.

Mark Vluggen

Mark Vluggen is senior docent bij SBE en hoofdredacteur bij Lumière

thuisreiziger

Zwart gat in Den Bosch

We hebben een week vol kunst en wetenschap achter de rug. Vrijdag 12 februari 2016 kwam de mensheid weer op twee gebieden dichtbij de oerknal. Of bij twee oerknallen: bestaat de oerknal wel in het meervoud? Allereerst is er het bewijs voor het bestaan van de zwaartekrachtgolven. Einstein had honderd jaar geleden die golven in zijn relativiteitstheorie opgenomen. Het bewijs kon niet geleverd worden bij gebrek aan meetvaardigheid. In 2016 eindelijk wel. Onder de grond, geheel trillingsvrij en met een tijdsmeting oneindig verfijnder dan die vaststelt welke topsporter de sprint heeft gewonnen. Zo'n anderhalf miljard jaar geleden zijn twee zwarte gaten op elkaar gebotst wat leidde tot een zwaartekrachtgolf waarvan het effect zo groot is als van een druppel water die in de Zuiderzee valt. *We proudly present the new wave: we've got him.* En hoe moet ik nu verder? Ik behoor tot de mensen die zich bij zulke uitkomsten iets willen voorstellen. Maar dat wordt afgeraden. Een primitieve reactie, vindt men. Toch gaat mijn oerbrein er stiekem vanuit dat achter die zwarte gaten de huishoudelijke dienst van ik weet niet welke instelling de rotzooi van die botsing aan

Foto: Loraine Bodewes

het opruimen is. U heeft dat niet van mij. Dat begrijpt u. Op diezelfde vrijdag opende Koning Alexan-

der de tentoonstelling van bijna alle werken van Jeroen Bosch. Vijfhonderd jaar geleden overleed de kunstenaar in Den Bosch. De stad

waar hij mogelijk zijn hele leven gewoond heeft. Zijn werk en zijn persoon zijn volstrekt uniek. Niemand heeft ooit in dezelfde detaillering, met zoveel overvloed en zoveel fantasie een wereld geschapen die we voor onze gemoedrust beschouwen als een laatmiddeleeuwse of vroegmoderne waarschuwing voor de hel. En uiteraard spoort die gedachte wel met de herkenbare symboliek van de schilderijen en tekeningen. Verder weten we niets van Bosch dan dat hij via zijn lidmaatschap van een genootschap een hele meneer was. Net zoals bij de zwaartekrachtgolven is er naar zijn werken lang en baanbrekend onderzoek gedaan, waardoor het mogelijk werd bijna het hele oeuvre eens bij elkaar te hangen. *We proudly present him.* Maar we hebben hem nog niet. We weten welke werken van hem zijn, welke mogelijk uit zijn atelier komen of helemaal niet van hem zijn. Universeel is die kennis niet. Met Spanje waar men Bosco als landgenoot ziet, moet vanuit ons hoge noorden nog stevig worden doorgepraat.

Hans Philipsen

Hans Philipsen is oud-rector van de UM

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32

Postbus 616

6200 MD Maastricht

(volg routebordjes)

T 043 - 38 85 390

E observant@maastrichtuniversity.nl

W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Arie Nieuwenhuijzen Kruseman (vz),

Sandra Daas, Catharien Kerkman, Stephanie

Meeuwissen, Christoph Rausch

Redactieraad

Harald Merckelbach (vz), Fleur Damen, Piet

Eichholtz, Birsan Erdogan, Silvia Evers, Bob

Meijer, Sophie Nelissen, Yordi Rienstra, Ralph

Stassar

Redactie

Riki Janssen

(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384

Wammes Bos 043 - 38 85 383

Wendy Degens 043 - 38 85 382

Cleo Freriks 043 - 38 85 386

Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Albert Bergbroeder, Ingrid Candel, David Darler,

Ype Driessen, Frans Leeuw, Hans Philipsen, Rome-

ijn Sadée, Kate Surala, Mark Vluggen

Fotografie

Lorraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman

Druk

Janssen/Pers Gennep

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen

zie aanhef op mededelingenpagina

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders: Marion

Janssens, 043 - 38 85 390,

marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,

m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paartjes zie info bij Paartjes)

Abonnementen

Leden van de universitaire gemeenschap

ontvangen het blad gratis. Afgestudeerden en

andere belangstellenden kunnen zich abonneren

voor € 37,00 per jaar.

Losse nummers € 1,00

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande

schriftelijke toestemming van de hoofdredacteur

geheel of gedeeltelijk worden overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de
paartjes iedere week
ook op internet:

www.observantonline.nl

paartjes

REDERIJ STIPHOUT vraagt medewerkers voor
bediening aan boord van onze passagiersschepen
Tel. 043-3515303 of anita@stiphout.nl

KICKEN&ETEN PARTY DRINK GATHERING
WWW.KICKENENETEN.NL

PROFESSELE THESISVORMGEVING
INCL. DRUKWERKBEGELEIDING HOGE
KWALITEIT VOOR EEN BETAALBARE PRIJS.
WWW.DLGRAPHICS.NL 0624321042 INFO@DLGRAPHICS.NL

SPAANS IN MAASTRICHT! CURSUSSEN VANAF
15 feb. www.taalstudiocampo.nl

Te koop appartement 1 of 2 personen tot
900x390cm met open keuken nabij Emmaplein
Vraagprijs € 92000,- Telefoon 06 27094498

Gevraagd: medewerkers (full- en parttime) voor
in ijssalons Gelateria Luna Rossa Maastricht. Stuur
CV naar
gelateriaLunaRossa.com

WINTER BBQ @ STAYOKAY info:Maastricht@
stayokay.com

TK RUIME WONING TE EIJSDEN 5 SLPKR
LEEFKEUKEN BIJKEUKEN RUIME TUIN
OVERDEKT TERRAS GARAGE CARPORT
RUSTIGE LIGGING P.N.O.T.K. INFO: 0620935648

KICKEN@ETEN TUES- TO FRIDAY
BETWEEN 12-14h WE SERVE A WARM
LUNCH BASED ON A 3 COURSE MENU
€15 TONGERSESTR. 9 0634342996 WWW.KICKENENETENMAASTRICHT.NL

Paartjes

Per letter, leesteken of spatie een apart hokje gebruiken. Regels volschrijven tot het einde. Voor langere teksten geldt het advertentietarief. Inleveren bij de redactie kan maandag tot en met donderdag van 09.00 tot 17.00 uur / contant betalen. Bezoekadres: loop de Minderbroedersberg omhoog, vóór de ingang van nummer 4 rechts af en loop het appartementencomplex (rode baksteen) binnen. Volg de bordjes naar de 2e verdieping. Digitaal inleveren kan ook, zie www.observantonline.nl Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde Paartjes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de Paartjes en behoudt zich het recht voor om zonder opgave van reden Paartjes te weigeren.

_____	€ 3,00
_____	€ 4,00
_____	€ 5,00
_____	€ 6,00
_____	€ 7,00
_____	€ 8,00

Weet jij al welke master je kiest?

11 maart
Masterdag

unileidenmasters.nl

Universiteit
Leiden

Bij ons leer je de wereld kennen

Red levens in jouw buurt

Irene Nelissen

Geneeskunde student, Maastricht

Elke dag sterven in Nederland 35 mensen aan een hartstilstand. Jong en oud, man en vrouw, het kan iedereen overkomen. Mensen die jij kunt redden als je kan reanimeren en in de buurt bent. Daarom is er een systeem dat jou kan oproepen, met één bericht. Kun jij ook al reanimeren? Meld je dan aan bij een oproepsysteem op hartstichting.nl

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

Agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

17-02, 12.00 uur: dhr. Christoph Aluttis, MSc.	04-03, 16.00 uur: Afscheidscollege van prof.mr. Jaap Spier
18-02, 10.00 uur: mw.drs. Desirée C.W.M. Vos-Vromans	09-03, 14.00 uur: Catharina(Karin) M.L. Zegers, MSc.
18-02, 12.00 uur: dhr.ir. Aloysius J.M. Sipers	09-03, 16.00 uur: mw.drs. Saskia A.J.W. van der Sterren
18-02, 14.00 uur: mw. Annemieke C. Bouman, MSc.	10-03, 12.00 uur: dhr. Pankajkumar Sekhsaria, MA
18-02, 16.00 uur: mw. Tomris Cesuroglu, MSc.	10-03, 14.00 uur: dhr. Trust Saidi, MSc.
19-02, 10.00 uur: mw. Anne G. Balter, MSc.	10-03, 16.00 uur: dhr. Koen Beumer, MSc.
19-02, 12.00 uur: mw.drs. Martine T.B. Truijman	11-03, 12.00 uur: dhr. Beat A. Kaufmann, MSc.
19-02, 14.00 uur: mw. Jentina Wind, MSc.	11-03, 14.00 uur: dhr. Christian Knackstedt, MSc.
19-02, 16.30 uur: inauguratie mw.prof.dr. Esther Versluis	17-03, 16.30 uur: inauguratie van Prof. Carl Figdor
24-02, 16.00 uur: Double Doctoral Degree – UM–Hasselt University, Belgium mw. Esmée Bijmens, MSc.	18-03, 10.00 uur: mw. Jorinde E. Spook, MSc.
25-02, 14.00 uur: mw. Ramona Hohnen, MSc.	18-03, 14.00 uur: dhr. Andrzej A. Piatkowski de Grzymala, MSc.
26-02, 10.00 uur: mw. Gesa F. Lange, MSc.	18-03, 16.00 uur: dubbeloratie mw.prof. Pip Laurenson en mw.prof. Rachel A.J. Pownall
26-02, 12.00 uur: mw. Marieke Rienks, MSc.	23-03, 10.00 uur: mw. Anne K.U. Edle von Gässler, MSc.
26-02, 14.00 uur: dhr. Ersoy Kocabicak, MSc.	23-03, 16.00 uur: dhr. Eric P. Lowet, MSc.
26-02, 16.30 uur: inauguratie Prof.mr.dr. Oswald Jansen	24-03, 10.00 uur: dhr. Sven Akkerman, MSc.
02-03, 14.00 uur: mw. Sidra M. Hoffman, MSc.	24-03, 12.00 uur: mw. Niki D.J. Ubags, MSc.
02-03, 16.00 uur: mw. Viola H.L. Voncken-Brewster, MSc.	24-03, 14.30 uur: inauguratie Dr. Kristof De Witte
03-03, 10.00 uur: mw. Karolina Škrášková, Mgr.	24-03, 16.00 uur: mw. Anja J.H. Moonen, MSc.
03-03, 14.00 uur: mw. Nienke Y. van der Wulp, MSc.	30-03, 14.00 uur: mw. Cigdem Akbulut Merchant, MSc.
03-03, 16.00 uur: mw. Jacoba A.C.A. Fontein-Kuipers, MSc.	31-03, 12.00 uur: mw. Pia C. Sander-Justen, MSc.
04-03, 12.00 uur: mw. Anna M. Hendriks, MSc.	31-03, 14.00 uur: mw. Frauke Swieringa, MSc.
04-03, 14.00 uur: mw. Lieke J.J. Klinkenberg, MSc.	31-03, 16.00 uur: dhr. Lucas C.G.G. Persoon, MSc.

Interne vacatures

- **Medewerker Studentenzaken** voor het Education and Exams Office (EEO), SBE, 30.4 uur, vacaturenummer: AT2015.239
- **Business Developer / Valorisatie Manager MVC** bij MUO/KTO, 32-38 uur, vacaturenummer: AT2016.4
- **Tenure Track Postdoc/Assistant Professorship in Assistive Robotics** (with Focus on Robot Control, Human-Robot Interaction, and/or Exoskeletons), FHS, 38 hours, vacancy number: AT2016.35
- **Postdoc position:** algorithmic graph theory and phylogenetics, FHS, 38 hours, vacancy number: AT2016.36
- **Arts-Onderzoeker** bij de vakgroep Onderwijsontwikkeling & Onderwijsresearch, FHML, 38 uur, vacaturenummer: AT2016.37
- **PhD Student NUTRIM** - Department of Human Biology, FHML, 38 hours, vacancy number: AT2016.38
- **PhD Student NUTRIM** - Departments of Human Biology & Radiology, FHML, 38 hours, vacancy number: AT2016.39
- **PhD position** at Maastricht MultiModal Molecular Imaging Institute (M4I), FHML, 36-40 hours, vacancy number: AT2016.40
- **Promovendus** bij de School of Health Professions Education, vakgroep Onderwijsontwikkeling & -Research, FHML, 38 uur, vacaturenummer: AT2016.41
- **PhD candidate** to unravel complex behaviour changing interventions for the elderly, FHML, 38 hours, vacancy number: AT2016.42
- **PhD position** Department of Educational Research and Development, SBE, 38 hours, vacancy number: AT2016.43
- **Assistant Professor**, FHS, 38 hours, vacancy number: AT2016.44
- **Postdoctoral position** in Machine Learning and Activity Recognition in Ambient-Assisted Living environments, FHS, 38 hours, vacancy number: AT2016.45
- **Full professor** in Organization Studies, SBE, 38 hours, vacancy number: AT2016.46
- **Student Affairs Officer/Scheduler**, FHS, 38 hours, vacancy number: AT2016.47
- **(Junior) functioneel beheerder**, SSC, 38 uur, vacaturenummer: AT2016.48
- **Medewerker Front Office** bij het Bureau Onderwijs FPN, 32 uur, Vacaturenummer: AT2016.49
- **Administratief medewerker** t.b.v. de Examenadministratie en Onderwijsregistratie bij het Bureau Onderwijs FPN, 28 uur, vacaturenummer: AT2016.50

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl. Ga naar de link Medewerkers en vervolgens naar Vacature-aanbod (onderaan de pagina). Klik daarna op Academic Transfer. De vacante functies zijn onderverdeeld in interne en externe vacatures. Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht). De vacatures staan open voor interne kandidaten (medewerkers en uitkerings-gerechtigden van de UM).

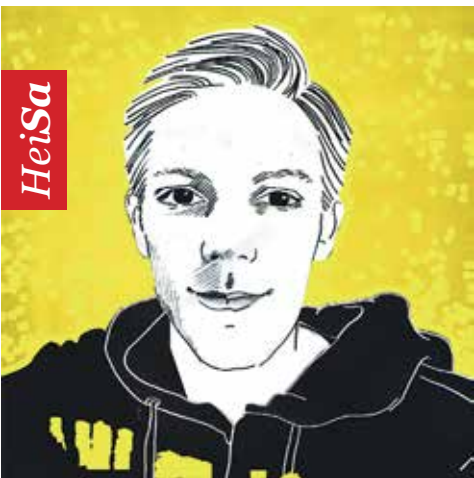
www.maastrichtuniversity.nl

**Laten we de kunstnier klein maken.
En de wereld van nierpatiënten weer groot.**

Draag bij aan de draagbare kunstnier.
Sms NIER naar 4333 of geef via nierstichting.nl

Met 1 SMS doneert u eenmalig € 2,- (exclusief telefoonkosten).
Meer informatie: www.nierstichting.nl/sms.

HeiSa

Connected

Nu ik de Italiaanse espresso's heb geruild tegen Nederlandse filterkoffie, beginnen mijn academische verplichtingen sterk toe te nemen. Waar ik in Rome nog flierefluitend mijn tijd doorbracht, worden mijn weken nu weer als vanouds gedomineerd door colleges, doodstille onderwijsgroepen, bonusaanbiedingen van de Albert Heijn, Mestreechs geblèr, dispuutsavonden op woensdag en werkuren bij de lokale juwelier. De politiek georiënteerde vakken uit Rome heb ik weer ingewisseld voor mijn normale curriculum, dat zich toespitst op de digitalisering van de samenleving en in hoeverre technologie het leven van Henk en Ingrid beheerst. Nu ik halverwege mijn derde jaar zit, moet ik langzamerhand na gaan denken over het scriptieonderwerp waarmee ik in juni mijn bachelor wil afronden. De dominante rol van communicatie- en informatietechnologie in het bestaan van alledag is iets waar ik me al lange tijd over verwonder. Chinezen die al filmend door het Rijksmuseum lopen, studenten die bij iedere trilling of notificatie hun telefoon pakken of toeristen in Rome die meer bezig waren met het vastleggen van het perfecte plaatje voor Instagram in plaats van de schitterende stad in geur en kleur te ervaren. Een schouderklopje is een 'like' geworden en met Google street view ben je nog sneller in de straten van New York dan Vluggie Japie. De authentieke ervaringen van onze zintuigen lijken steeds meer hun meerdere te moeten erkennen in de erfenis van Steve Jobs en kornuiten. Toch zal ik de laatste zijn die als een soort chagrijnige opa gaat claimen dat technologie de samenleving laat verloederen, want het had me de laatste jaren liters aan speeksel gekost om vrienden en familie met ansichtkaarten up to date te houden. In welke uithoek van de wereld we ook zijn, connected ben je in een oogwenk. In dat opzicht kan ik digitalisering van mijn leven wel waarderen, want contact verliezen met het thuisfront is nog moeilijker dan kwantummechanica. Het zijn juist dit soort dingen die mijn hele visie op technologische ontwikkelingen zo ingewikkeld maken. Ik realiseer me dat dit nog wel eens lastig kan gaan worden tijdens het schrijven van mijn scriptie, terwijl een huisgenoot mij appt dat de koffie klaar is.

Romeijn Sadée

3HOOG

Door Ype
Driessen

René

Jurre

Merel

Harrie

Halve zool gezocht

In Groningen hebben ze een gastdocent bij de universiteit rondlopen die als 'versiercoach' optreedt en die zich een beetje misdraagt, vinden ze daar. De jongeman leert andere jongemannen hoe ze de chickies in no time in bed kunnen krijgen, zonder al te veel consideratie met de gevoeligheden van de dames. "Hoe je haar bezwaren sloopst. Scoor doodeenvoudig dates, nummers en seks", adverteert hij samen met een collega. Hij geeft zelfs lessen 'hoe versier je een patiënt' aan studenten farmacie.

Ik lees dit en ik schrik. En ik schaam me plaatsvervangend. Een zusteruniversiteit die jaren geleden van ons het pgo heeft gejat; hadden daar niet wat normen en waarden meegeleverd kunnen worden? Onze fijnbesnaarde Maastrichtse mores, die nota bene zelfs het billenknippen tijdens carnaval verbieden? Want dat gebeurt hier dan ook niet hè! Ik althans ben tijdens de vastelaovend nooit in de bips geknepen en – voordat u begint te roepen dat geen mens in de wereld maar een hand op mijn billen zou willen leggen – ook mevrouw B. niet. Terwijl ik u kan verzekeren dat die bips dus wèl de moeite waard is. En niet alleen de bips. En als er tijdens carnaval al eens wederrechtelijk in een bil wordt geknepen is de dader stevast een Hollandse toerist die al straalbezopen was voor hij de trein in stapte.

Ik vroeg mij dus af: hebben ze daar bij de RUG geen magnifieke rector die een oogje in het zeil houdt? Daar moest ik aan denken omdat in de vorige editie van dit prachtblad stond dat wij hier aan de UM weer op zoek gaan naar een nieuwe. Mijn gedachten bij een rector: dat is een oppermentor, iemand die ons behoedt voor morele afronden, die ons de veilige weg wijst langs academische Scylla's en Charibdisen, die ons terechtwijst als we stukjes zonder bronvermelding overschrijven of opdrachtgevers naar de

mond praten, die het vrije woord verdedigt en debatten aanzwengelt en hoog te paard de taal der redelijkheid propageert in een wereld die overstromt van de grote bekken. Ja toch? Nu zit onze huidige rector bij mijn weten nooit op een paard en zwengelde hij in vorige functies meer debat aan dan hij ooit sinds zijn aantreden heeft gedurfd, maar ik kan me niet voorstellen dat hij zoiets als een bezoldigde 'versiercoach' zou laten passeren.

Dus waarom zijn Groningse evenknie dan wel? Of was die toevallig een tijdje buurten bij de nieuwe vestiging in China?

Nog even iets over de 'profielchets' voor onze nieuwe rector, zoals die is toegestuurd aan onze hoogleraren omdat uit hun kringen de nieuwe leidsman moet opstaan. Die schets heeft de professorale goegemeente danig beledigd, kan ik u vertellen. Eerst drie pagina's met folderpraat over de UM! Alsof een Maastrichtse professor met moeite beseft waar hij zich elke dag heen sleept.

Het erge is, het stukje met de echte profielchets, dat met de 'gewenste kwalificaties', meldt dat men "een intellectueel" zoekt met een "brede belangstelling voor de wetenschap", iemand die "de positie van de UM regionaal, nationaal en internationaal weet te verstevigen". Ja, dan is het wel handig dat je weet hoeveel faculteiten er zijn en dat we aardig wat buitenlandse studenten aantrekken, zullen ze bij de raad van toezicht hebben gedacht. Laten we dat er dan ook maar bij zetten, toch? Dat voorkomt misverstanden jongens! Dus ik vermoed dat de crème de la crème onder onze academische leiders zich al vol weerzin heeft afgewend van de hele procedure en fluks weer aan het werk is gegaan. Als je wordt aangesproken als een halve zool, zullen ze wel een halve zool zoeken, nietwaar?

Albert Bergbroeder

Twitter: @a_bergbroeder